

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

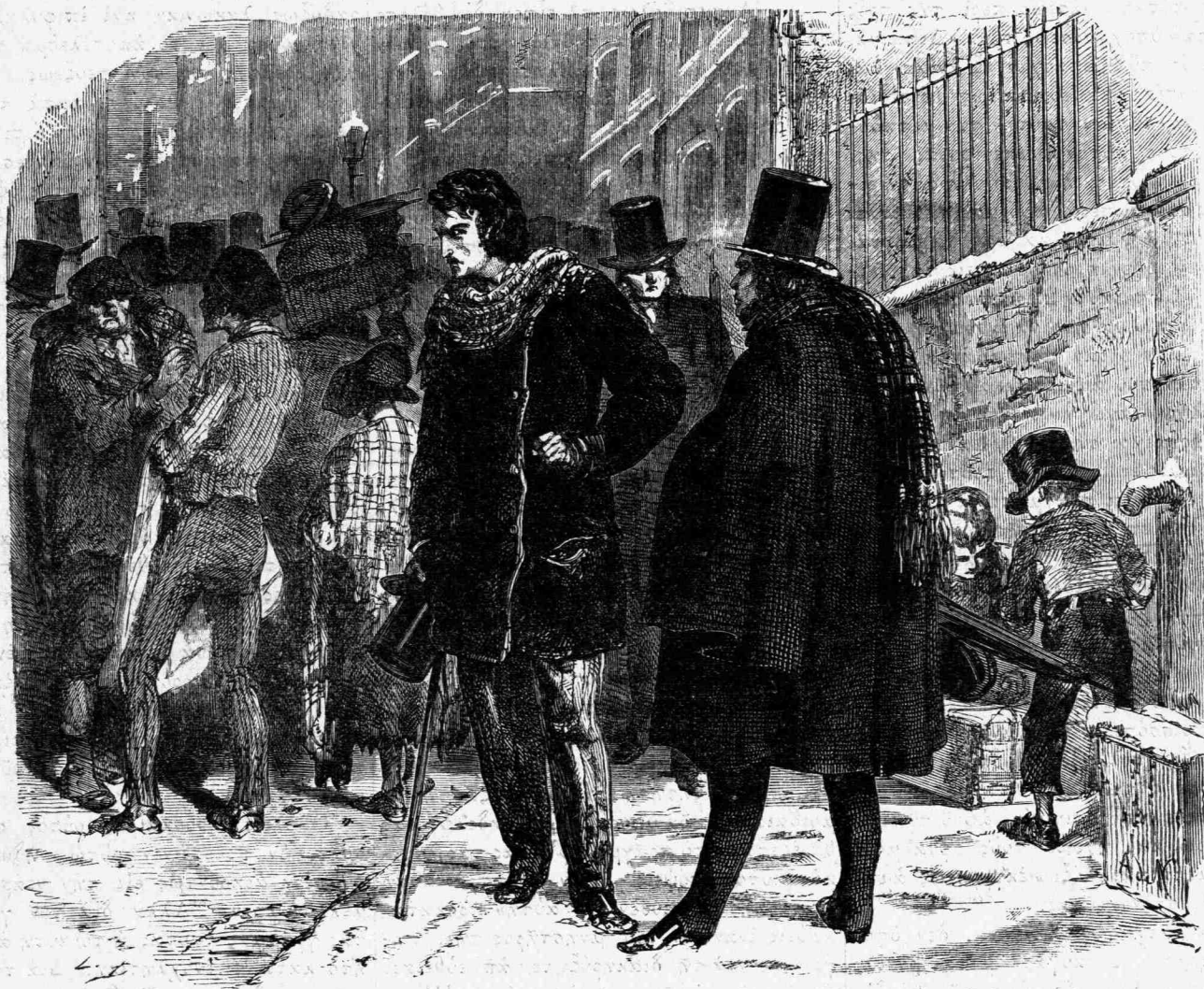
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Οὐίλλημ Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἡ δέσποινα Μονσορώ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργώ). — Ἐπὶ τοῦ Πλοίου, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (Συν. καὶ τέλος.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Εν Ἀθήναις: φρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἱερωτέρῳ 10
ΦΓΛΑΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων

Ἐρρίπτεν ἐπὶ τοῦ πέριξ ἡμῶν πλήθους βλέμμα πλήρης ὑποψίας. (Σελ. 401).

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν
«Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται οἱ
κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακο-
λουθήσωνται, τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀπο-
στείλῃσι τὴν συνδρομὴν τῶν πρὸ τῆς 31ης Ὀκτω-
βρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τὰ τοῦ συνδρομητῆ, τοῦ ἀναγενομένου τῆς
συνδρομῆς τῶν, καὶ εἰς τοῦ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγ-
γραφομένου νέου, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διή-
γημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Σινοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου].

Ἡ πρώτη φροντίς μας ἀπὸ τῆς ἀφί-
ξεως τῆς ἐπιστολῆς ἦτο νὰ περιέλθωσιν
εἰς γνῶσιν τῆς δεσποινίδος Φαίρη καὶ ἐξη-
γήσεις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἡ δεσποινὶς
Χάλκομβ ἀνέλαβε τοῦτο καὶ κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν τῆς αἰθούσης μετέβηκε πρὸς συνάν-
τησιν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅτε αἰφνιδίως ἐ-
πανήλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ ἀνάκλι-
τρον, ἐφ' οὗ ἐξηπλώθη πρὸς ἀνάγνωσιν

τῶν ἐφημερίδων. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶχεν
ἀναχωρήσει πρὸ μικροῦ διὰ νὰ κάμῃ ἕνα
γύρον εἰς τοὺς σταύλους, καὶ δὲν εὗρισκό-
μεθα ἐν τῇ αἰθούσῃ παρὰ μόνοι οἱ δύο μας.

— Ὑποθέτω, μοὶ εἶπε στρεφόμενη καὶ
περιστρέφουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας
Κάδερικ μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς, ὅτι ἐκά-
μαμεν ἐξ ὀλοκλήρου πᾶν ὅ,τι ἐξηρτάτο
ἀφ' ἡμῶν.

— Πιθανόν, ἀπεκρίθη τεθλιμμένος δι-
ότι ἐβλεπον ἀναγεννώμενους τοὺς ἐνδοι-
ασμούς τῆς. Ὡς φίλοι τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ,
γινώσκοντες καὶ ἐμπιστευόμενοι αὐτόν, ἐ-
κάμαμεν καὶ περισσότερα τῶν ἀναγκαίων.
Ἀλλ' ἂν θέλωμεν νὰ φανῶμεν ἀπέναντι

του ἐχθροὶ δὺςπιστοὶ καὶ προφυλακτικοί...

— Δὲν πρέπει οὕτε καὶ νὰ φαντασθῇτε τοιοῦτό τι ! μὲ διέκοψε λέγουσα. Εἶμεθα φίλοι τοῦ κυρίου Πέρσιβαλ καὶ ἂν ἡ ἐπικηὶς γενναιοφροσύνη του ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν κατὰ τι αὐξήσιν τοῦ πρὸς αὐτὸν σεβασμοῦ μας, ὁφείλομεν ἀπὸ σήμερον νὰ καταλεγώμεθα μετὰ τῶν θυμωμένων του. Γνωρίζετε ὅτι χθὲς εἶδε τὸν κ. Φαίρλη, κατόπιν δὲ ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ;

— Μάλιστα· σὰς εἶδον ἀναχωροῦντας ἐρίππους.

— Βαδίζοντες ἤρξάμεθα ὁμιλοῦντες περὶ τῆς Ἀννης Κάδερικ καὶ τῆς παραδόξου συνκινήσεώς της μετὰ τοῦ κυρίου Χαρτρίτ. Ἀλλ' ἀφίπων τὸ θέμα τοῦτο ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μοὶ ἐλάλησεν εἴτα μετὰ τῆς τελειότερας αὐταπαρνήσεως περὶ τῆς πρὸς τὴν Λαύραν ὑποχρεώσεώς του. «Διέκρινα, μοὶ εἶπεν, ὅτι αὕτη ἐπασχεν ἐξ ἀνίας» καὶ μέχρις ἐναντίας διαβεβαιώσεως θάπέδιδε μόνον εἰς τὴν αἰτίαν ταύτην τὴν μεταβολὴν τῆς πρὸς αὐτὸν συμπεριφορᾶς της. Ἀλλ' ἂν ἐν τούτοις ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶχεν ἄλλας σοβαρωτέρας ἀφορμὰς παρεκάλει καὶ τὸν κύριον Φαίρλη καὶ ἐμὲ νὰ μὴ παρεμβάλωμεν οὐδὲν πρόσκομμα εἰς τὰς κλίσεις της. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μόνη παράκλησίς του θὰ ἦτο νὰ ἐνθυμηθῇ αὕτη διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ συμβάντα, ἅτινα προηγήθησαν τοῦ ἀμοιβαίου αὐτῶν συνδέσμου καὶ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Ἐὰν δέ, σκεφθεὶς ὀρίμως ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἀντικειμένων, ἐπεθύμει πράγματι νὰ παραιτηθῇ οὗτος τῶν ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ γείνη σύζυγός της ἀξιώσεών του—καὶ ἐὰν τοῦτο ἔλεγε καθαρὰ, ἡ ἰδιά, διὰ τοῦ στόματός της— δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ θυσιάσῃ ἑαυτὸν, ἀπαλλάσσων αὐτὴν πάσης ὑποχρεώσεως.

— Νομίζω ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ εἴπῃ περισσότερα, δεσποινὶς Χάλκομβ. Καὶ γνωρίζω πολλούς, αἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἔλεγον οὕτε τόσα...

Ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀφοῦ τῇ εἶπα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' ἐμοῦ μετὰ παραδόξου ἐκφράσεως ἀμηχανίας καὶ στενοχωρίας.

— Δὲν κατηγορῶ κανένα... δὲν ὑποπεύω τίποτε, ἐκορύγασε μετὰ βιαίας προσπαθείας. Ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ καὶ δὲν θέλω νὰναλάβω τὴν εὐθύνην τῆς συστάσεως τοῦ γάμου τούτου εἰς τὴν Λαύραν.

— Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν διαγωγὴν ταύτην, παρατήρησα ἀπορῶν σφόδρα, σὰς συμβουλεύει νὰκολουθήσητε ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Σὰς παρακαλεῖ νὰ μὴ ἀντιστῇτε εἰς τὰς κλίσεις τῆς ἀδελφῆς σας.

— Ναί· ἀλλ' ἐπιφορτίζων με νὰ διαβιβάσω τὴν ἐντολήν του, μὲ ὑποχρεοῖ ἀορίστως νὰ κάμω ὅ,τι μοὶ συνιστᾷ νὰ μὴ κάμω.

— Πῶς γίνεται !

— Σκεφθῆτε, κύριε Γίλμωρ, σεῖς, ὅστις γνωρίζετε τὴν Λαύραν. Ἄν τῇ συστήσω νὰ ἀναλογισθῇ τὰς περιστάσεις, τὰς προηγηθείσας τῆς ὑποσχέσεώς της, διεγείρω συγχρόνως ἐν αὐτῇ δύο τῶν τὴν μεγαλει-

τέραν ἐχόντων ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος της αἰσθημάτων· τὴν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς της εὐλάβειαν καὶ τὸ θρησκευτικὸν σέβας της πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Εἰξεύρετε ὅτι οὐδέποτε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της παρέβη τινὰ τῶν ὑποσχέσεών της· εἰξεύρετε ὅτι ἠναγκάσθη νὰναλάβῃ τὴν ὑποχρεώσιν ταύτην ἐν ἀρχῇ τῆς μοιραίας ἀσθενείας, ἥτις ἐμελλε νὰφορπάσῃ τὸν πατέρα της, καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀγωνίας του ὁ ταλαίπωρος τῇ ὠμίλει ἀδιακόπως μετ' ἐλπίδος καὶ χαρᾶς περὶ τοῦ γάμου αὐτοῦ, ὅστις θὰ καθίστα τὸν σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ προστατὴν τῆς θυγατρὸς του...

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ὄψις αὕτη τοῦ ζητήματος μ' ἐκλόνισεν ἀρκετά.

— Ἀναμφιβόλως, τῇ εἶπον, δὲν θέλετε νὰ συμπεράνετε ἐκ τούτων ὅτι ὁμιλῶν πρὸς ὑμᾶς, ὡς σὰς ὠμίλησε χθὲς ὁ σὶρ Πέρσεβαλ, ὑπελόγιζε καθ' ἐκὺνὸν συμφῶνως πρὸς ὅσα λέγετε τὴν ἔκβασιν τῆς ἐντολῆς, τῆς ὁποίας σὰς ὑπέβαλλε τοὺς ὄρους...

Ἡ τολμηρὰ καὶ εἰλικρινὴς φυσιογνωμία της μοὶ εἶχεν ἤδη ἀποκριθῇ προτοῦ αὕτη ὁμιλήσῃ.

— Ὑποθέτετε λοιπόν, μεῖνῳ τῇ μετ' εὐγενούς ὀργῆς, ὅτι θὰ συγκατετιθέμην νὰ παραιμῶ, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, πλησίον ἀνθρώπου, εἰς ὃν θάπέδιδον τοιαύτην χυδαίωσιν ;

Ἡ ἀποστρόφῃ αὕτη τῆς ἀγανακτήσεως, ἣν ἐδεχόμην κατὰ πρόσωπον, μ' ἐχαροποίησεν ἰδιαιτέρως. Χάρης εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου βλέπω τόσα ταπεινὰ αἰσθήματα καὶ τόσον ὀλίγας γενναίας ὁρμὰς !

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπανέλαβον, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρατηρήσω μὲ τὸ ἀγρευτικὸν δικηγορικὸν ἡμῶν ὕφος ὅτι συνηγορεῖτε ὑπὲρ ὑποθέσεως, ἣν ἀποκηρύττουν αὐτὰ τὰ συμπεράσματά σας. Ὅποιαὶδήποτε καὶ ἂν εἴνε αἱ συνέπειαι, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι, προτοῦ ζητήσῃ τὴν διάρρηξιν τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ὑποσχέσεως, ἡ ἀδελφὴ σας θὰ ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα ὡς ὅλας τὰς λογικὰς αὐτοῦ ἐσφύσεις. Ἐὰν ἡ οἰκτρὰ αὕτη ἐπιστολὴ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν προκαταλήψεις ἐναντίον τοῦ μνηστῆρός της, πηγαινέτε νὰ τῇ διακηρύξητε ἀπ' εὐθείας, ὅτι ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἐμοῦ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶνε πληρέστατα δικαιολογημένος. Τί δύναται αὕτη νάντείσῃ τετὰ τοῦτο ; Καὶ πῶς θὰ ἐξῆγῃ τὴν μεμβολὴν τῆς γνώμης της περὶ ἀνδρός, ὃν εὐχαρίστω καὶ ἐντελῶς περδεέμετο ὡς σύζυγον πρὸ δύο περὶπου ἐτῶν καὶ ὀλίγῳ πρότερον μάλιστα ;

— Πρὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς λογικῆς, κύριε Γίλμωρ, τολμῶ νὰ τὸ εἴπω, ὅτι δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ. Ἀλλ' ἂν διασταζῇ ἀκόμη, καὶ ἐὰν συμεριζώμαι τοὺς δισταγμούς της, ἀποδόσατε τὴν διαγωγὴν μας εἰς ἀπλήν ἰδιοτροπίαν, ἥς ἡ εὐθύνη πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ καὶ τὰς δύο μας ἐπίσης. Θὰ τὴν ὑποστώμεν δὲ ὅπως δυνηθώμεν...

Λέγουσα δὲ ταῦτα ἡγέρθη καὶ μ' ἐγκατέλειπεν. Εὐθυφρονόουσα γυνή, διαφεύγουσα

δι' ἀλόγου ἀποκρίσεως ἐρώτησιν σοβαρὰν ἀπευθυνομένην αὐτῇ. ἐννεύοντα ἐννέα φορὰς ἐπὶ ταῖς ἐκατόν, ἔχει κατὰ τι νὰ κρύψῃ. Ἐπανέλαβον λοιπὸν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος μου, σφόδρα κλίνων νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἡ δεσποινὶς Φαίρλη διέτρεφον μετὰ τῶν μικρόν τι μυστικόν, οὐτινὸς οὐτ' ἐγὼ οὐτε ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶχομεν γινῶσιν. Εὐρισκὼν δὲ τὴν διαγωγὴν των ταύτην ἱκανῶς ἐλαφρὰν καὶ πρὸς τοὺς δύο μας, ἀλλ' ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ.

Αἱ ὑπόνοιαι— ἡ μᾶλλον αἱ περὶ τούτου πεποιθήσεις μου— ἐπεβεβαιώθησαν ὑπὸ τῆς γλώσσης καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ὅτε τὴν ἐπανεῖδον ἀργότερον, τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἦτο παραδόξως λακωνικὴ καὶ ἐπιφυλακτικὴ ἀνακρινούσα μοὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της συνεντεύξεως.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἠκροάσθη ἡσυχῶς πᾶν ὅ,τι τῇ εἶπεν ὅπως τῇ παραστήσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐπιστολῆς ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ὄψιν· ἀλλὰ μόλις ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ κατόπιν, ὅτι ἡ ἀφίξις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ εἰς Λίμμεριτζ σκοπὸν εἶχε τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπιτυχίαν ἐκ μέρους της ὠρισμένης τινὸς προθεσμίας διὰ τὸν γάμον, διέκοψεν ἀποτόμως τὴν ὁμιλίαν παρακαλοῦσα νὰ τῇ ἀφήσωσιν ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰποφασίσῃ. «Ἐὰν συγκατένευεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὶρ Πέρσιβαλ νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν ὅλων τῶν δικαιωμάτων του, ὑπέσχετο αὕτη νὰ τῷ δώσῃ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους τὴν ὀριστικὴν ἀπάντησιν». Καὶ ἐξῆτει τὴν προθεσμίαν ταύτην μετὰ τοσαύτης ἀνησυχίας καὶ ζωηρότητος, ὥστε ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ὑπεχρεώθη νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι θὰ μετεχειρίζετο ἐν ἀνάγκῃ πᾶσαν τὴν ἐπιρροὴν της πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς· ἐκεῖ δ' ἐσταμάτησε, κατ' ἐπίμονον παράκλησιν τῆς δεσποινίδος Φαίρλη καὶ πᾶσα ἐπομένῃ συζήτησις περὶ τοῦ σκοπομένου γάμου.

Ὁ ὅλως πρόσκαιρος οὗτος συμβιβασμός, ὃν προέτεινεν οὕτω, ἡδύνατο νὰ συμπερῇ ἀρκούντως εἰς τὴν νεκρὰν ἡμῶν μελλόνουμνον. Ἀλλὰ διὰ τὸν γράφοντα τὰς γραμμὰς ταύτας ἡ τοιαύτη ἀδυναμία ἦτο κατὰ τι ἐνοχλητικὴ. Διὰ τοῦ πρωτοῦ ταχυδρομείου ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ συνεταίρου μου, καλοῦντός με νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πόλιν τὴν ἐπαύριον, διὰ τῆς ἐσπερινῆς ἀμαξοστοιχείας. Ἦτο δὲ πολὺ πιθανόν ὅτι, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους, δὲν θὰ εὕρισκα ἐκ δευτέρου εὐκαιρίαν νὰ ἐπανέλθω εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ. Ἐπομένως, ὑποτιθεμένου ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἀπεφάσιζε νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀπέβαινεν ἀδύνατον, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀναγκαῖον, νὰ συνεννοηθῶ ἀπ' εὐθείας μετ' αὐτῆς πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου· θὰ ἤμεθα δὲ συνεπῶς ἠναγκασμένοι νὰ διεξαγάγωμεν δι' ἐπιστολῶν ζητήματα, δι' ἀπάντοτε ἡ προφορικὴ συζήτησις εἶνε ἐπίσης ὠφέλιμος δι' ἀμφοτέρω τὰ μέρη. Ἀλλ' ἐφυλάχθην καλῶς νὰ ἐγείρω τὴν δυσκολίαν ταύτην προτοῦ ὁ

οὐκ Πέρσιβαλ ἐρωτήθη περὶ τῆς ἀναθο-
λῆς, ἣν τῷ ἐζήτουν. Ἦτο εὐγενὴς γινώ-
σκων καλλίστα τὸ ὥραϊον φύλον, ὅπως μὴ
εὐρὴ λογικὴν παρεούσης τὴν αἴτησιν παύ-
σῃ. Ἠρκέσθη λοιπόν, ὅτε μοι ὤμιλῃσε
περὶ τούτου ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, νὰ τῇ
εἰπῶ ὅτι ἔπρεπε προτοῦ ἀναχωρήσω ἐκ
Λίμμεριτζ νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τῆς ἀ-
δελφῆς τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη δὲν κατέβηεν εἰς
τὸ δεῖπνον καὶ δὲν διήλθε μεθ' ἡμῶν τὴν
ἐσπέραν. Ὡς δικαιολογία δὲ αὐτῆς πρό-
βλήθη ἐλαφρὰ κακοδιαθεσία. Ἐφ' ᾧ καὶ
μοι ἐφάνη ὅτι ἡ φυσιογνωμία τοῦ σὶρ Πέρ-
σιβαλ ἐξέφρασε τινα δυσαρέσκειαν, βε-
βαίως λίαν δικαιολογημένην παρ' αὐτῷ.

Τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν, μετὰ τὸ τέλος
τοῦ προγεύματος, ἀνῆλθον εἰς τὸν κοι-
τῶνα τῆς δεσποινίδος Φαίρλη. Ἡ ταλαί-
πωρος κόρη ἦτο τόσον ὡχρὰ καὶ τόσῳ
μελαγχολικῇ, ἤλθε πρὸς ὑποδοχὴν μου
μετὰ τόσης στοργῆς καὶ τόσης χάριτος,
ὥστε ὅλαι αἱ ὠρεῖαι διδασχῇ, τὰς ὁποίας
προητοίμαζον ἀναβαινῶν τὴν κλίμακα
περὶ τῶν ἀσπασίμων καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν
τῆς μοι διέφυγον ἐντελῶς κατὰ τὴν ἀπο-
φαστικὴν στιγμὴν. Τὴν ὠδήγησα εἰς τὴν
καθέδραν, ἃς εἶχεν ἐγερθῇ, καὶ ἐκά-
θησα ἀπέναντί τῆς. Ἡ δύστροπος μικρὰ
κῶν αὐτῆς εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ καὶ
προητοίμαζομένη δι' ὑποδοχὴν ἐξ ὑλακῶν
κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἥττον ἐχθρικῶν ἀλλὰ,
κατὰ παρὰδοξιν φαινόμενον, τὸ ἀλλόκοτον
αὐτὸ μικρὸν ζῶον ἐφάνη εὐχαριστοῦμενον
νὰ καταστρέψῃ τὰς ὑπονοίας μου πηδῶν
ἐπὶ τῶν γονάτων μου, μόλις ἐκαθέσθην,
καὶ ὑπεισάγον μετ' οἰκειότητος τὸ ὄζυ αὐ-
τοῦ ῥύγχος μετὰ τῶν χειρῶν μου, αἵ-
τινες τὸ ἐθώπευον διὰ πρῶτην φοράν.

— Μία ἀπὸ τὰς συνηθείας, ἀγαπητὴ
μου, τῇ εἶπον διὰ νὰρχῃς τὴν ὁμιλίαν,
ὅταν ἦσθε μικρὰ ἦτο νὰ ἔρχεσθε καὶ νὰ
ἐγκαθιδρύεσθε ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ
θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ σκυλίτσα σας θέλει σή-
μερον νὰ σὰς διὰδεχθῇ ἐπὶ τοῦ καινοῦ θρό-
νου... Εἶνε ἰδικὸν σας αὐτὸ τὸ εὐμορφον
σχέδιόν σας;

Τῇ ἐδείκνυν δὲ λευκῶμα τι τεθειμένον
παρ' αὐτῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπερ πρόφ-
ανως ἐφυλλομέτρει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς
εἰσόδου μου. Ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς σελίδος
ὑπῆρχεν ὑδρογραφία τοποθεσίας μετὰ πολ-
λῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας κατεσκευα-
σμένη. Τὸ σχέδιόν σου προῦκάλεσε τὴν
ἐρώτησίν μου, — ἀνόητον ὁμολογουμένως,
συμφωνῶ, — ἀλλ' ἡδυνάμην ἄρ' ἂν γὰρ μόλις
ἦνοιξεν τὸ στόμα νὰ ὁμιλήσω περὶ ὑποθέ-
σεων;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἀποστρέ-
φουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ ζωγραφη-
ματος, ὅπερ τῇ ἐδείκνυν, μετὰ τινος τα-
ραχῆς, δὲν τὸ ἔκαμα ἐγώ.

Ἀλλή παιδικὴ τις συνήθεια, ἣν ἀνεμι-
μνησκόμεν ἐπίσης καλῶς, ἦτο νὰ μετα-
βάλλῃ, ὡς αἰετὶς τῇ ὁμίλῳ, ἀφρημένη, τὸ
πρῶτον τυχόν ἀντικείμενον εἰς ἄθυρμα με-
ταξὺ τῶν χειρῶν τῆς. Ἦδη, ἤρξατο περι-
φέρειν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ λευκώματος καὶ
ἀκροθιγῶς ἀπτομένη ἐπιπολαίως τοῦ πε-

ριθωρίου τῆς μικρᾶς ὑδρογραφίας, τῆς φυ-
σιογνωμίας τῆς προσλαμβανούσης ἐκφρα-
σιν ἐπὶ μέλλον καὶ μέλλον μελαγχολικὴν.
δὲν παρετήρει πλέον οὔτε τὸ σχέδιόν σου
οὔτε ἐμέ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλανῶντο ἐν
τῷ δωματίῳ, ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο ἀντικεί-
μενον καὶ διέκρινε τις σαφῶς ὅτι αὐτὴ
ἐμάντευεν ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἐπεθύμουν νὰ
τῇ ὁμιλήσω βλέπων δὲ τοῦτο ἐγὼ ἐσκέ-
φην ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἔλθω
ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὸ θέμα.

— Μία τῶν αἰτιῶν, ἤρχισα λέγων, αἵ-
τινες με φέρουσιν παρ' ὑμῖν, ἀγαπητὴ μου,
εἶνε νὰ σὰς ἀποχαριτείσω. Πρέπει σήμε-
ρον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Λονδίνον, καὶ προ-
τοῦ φύγω ἐπεθύμουν νὰ συνδιαλεχθῶ μαζί
σας περὶ τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες σὰς ἀπο-
ρῶσιν.

— Πολὺ λυποῦμαι διὰ τὴν ἀναχώρη-
σίν σας, κύριε Γίλμωρ, μοι εἶπε ῥίπτουσα
ἐπ' ἐμοῦ συμπαθεῖς βλέμμα. Ἡ διαμονή
σας ἐδῶ μοῦ ἐνθούμισε τὸν ἄλλοντε καλὸν
παλαιὸν καιρὸν.

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησα ἐγώ, ὅτι
θὰ μοι δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἐπανέλθω ἀκόμη
ἐνίστε διὰ νὰ σὰς ἐξεγείρω πάλιν τὰς εὐ-
χαρίστους αὐτὰς ἀναμνήσεις· ἀλλ' ἐπειδὴ
τὰ μέλλοντα εἶνε πάντοτε ἀμυβόλα, δὲν
δύναιμι νὰ παραλείψω τὴν εὐκαιρίαν, ἥτις
μοι δίδεται τώρα καὶ ὀφείλω νὰ σὰς ὁ-
μιλήσω σήμερον. Εἰμὶ, πρὸ πολλοῦ, ἰδι-
κληγὸρος σας καὶ φίλος σας· καὶ ἐλπίζω
ὅτι ἡμπορῶ, χωρὶς νὰ ἐγγίσω τὰ αἰσθη-
ματὰ σας, νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ μετὰ
τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ γάμος σας εἶνε
μία τῶν εὐτυχιῶν τοῦ μέλλοντός σας...

Ἐκείνη ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της τοῦ μι-
κροῦ λευκώματος τόσῳ ζωηρῶς, ὥς νὰ
εἶχε μεταδοθῇ φλόξ εἰς αὐτὸ καὶ τὴν κα-
τέκαυσεν. Οἱ δάκτυλοι τῆς, οὗς ἐστήρι-
ζεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς συνεσφίχθησαν
πρὸς ἀλλήλους ἐν νευρικῷ κινήματι· ἐτα-
πείνωσε δὲ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ
ἔδαφος καὶ ἡ στενοχωρία, ἣν ἐξεδήλου ἡ
φυσιογνωμία τῆς, ἐφάνη μετατροπὴν
σχεδὸν εἰς θλίψιν.

— Εἶνε λοιπόν ἀπολύτως ἀναγκαῖον,
εἶπε δι' ἐξησθημένης φωνῆς νὰ μοῦ ὁ-
μιλοῦν πάντοτε ἀδιακόπως περὶ τοῦ συν-
οικεσίου αὐτοῦ;

— Δὲν εἶνε ἀπαρξίτητον νὰ ἐνδιατρί-
βωμεν ἐπὶ μακρὸν, ἀπεκρίθη, ἀλλ' εἶνε
ἀναγκαῖον νὰ θιξῶμεν ὀλίγον τὸ ζήτημα.
Ἄς ὑποθέσωμεν ἀπλῶς ἡ ὅτι νυμφεύεσθε
ἡ ὅτι ὄχι. Ἐν τῇ πρώτῃ ὑποθέσει, πρέπει
νὰ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων εἰς κατὰστασιν
νὰ συντάξω τὸ συμβόλαιόν σας· καὶ δὲν
δύναιμι νὰ τὸ κάμω, διότι οὕτως ἀπαί-
τεῖ καὶ ἡ ἀβρότης, χωρὶς πρότερον νὰ σὰς
συμβουλευθῶ. Ἡ σημερινὴ θέσις μου εἶνε
ἴσως ἡ μόνη, καθ' ἣν δὲν γνωρίζω οὐδό-
λως παρ' ὑμῶν τῆς ἰδίας τί ἐπιθυμεῖτε.
Ἄς ὑποθέσωμεν λοιπόν, — καὶ τοῦτο εἶνε
ἀπλῇ καθαρὰ ὑπόθεσις, — ὅτι ὁ γάμος θὰ
γείνη καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς πληρο-
φορήσω ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτερον
περὶ τῆς καταστάσεως, ἐν ἣ εὐρίσκεσθε,
καὶ τῶν ὄρων, ἐφ' ὧν δύνασθε νὰ ῥυθμι-
σητε τὸ μέλλον σας, ἂν θέλετε...

Τῇ ἐξέθηκα, τότε τὸν χαρακτήρα καὶ
τὴν σημασίαν τοῦ γαμηλίου συμβολαίου.
Τῇ κατέδειξα ἀκολούθως ἐπακριδῶς τί
εἶχε ν' ἀναμένη — τὸ μὲν ἐκ τῆς ἐνηλικιῶ-
σεώς τῆς, τὸ δὲ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ θείου
τῆς — σημειῶν πρὸς αὐτὴν τὴν διαφορὰν
μεταξὺ τῶν κτήσεων, ἃς θὰ κατελάμβα-
νεν ἐπὶ τῷ ἀπλῷ τίτλῳ ἰσοβίου νομῆς καὶ
τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ἀπόλυτον καὶ ἐ-
λευθέραν αὐτῆς κυριότητα. Μὲ ἤκουε δὲ
μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ μετὰ τοῦ αὐτοῦ
πεῖσμονος ὕψους καὶ κρατούσα συνηνωμέ-
νης διὰ νευρικῆς συσφίξεως.

— Λοιπόν, τῇ εἶπον συμπεραίνων, ἀ-
νακινώσατέ μου σὰς παρακαλῶ ἂν ἔχετε
ὑπ' ὄψει σας διατάξιν τινα, ἣν θὰ ἐπε-
θυμῇτε νὰ ἐβλέπετε συμπεριλαμβανομένη
ἐν τῇ πράξει, ἐν περιπτώσει πραγματοποίη-
σεως τῆς ῥηθείσης ὑποθέσεως — διατάξιν
ὑποκειμένην φυσικῶς εἰς τὴν συναίνεσιν
τοῦ κηδεμόνος σας, ἀφοῦ δὲν εἴσθε ἀκόμη
ἐνηλιξ...

Αὐτὴ μετακινεῖτο ἐν τῇ καθέδρᾳ τῆς,
ὅπου ἐφκίνητο μὴ καθημένη ἐν ἀνέσει· αἵ-
φνης ἀπροσδοκῆτως μὲ ἠτένισε κατὰ πρό-
σωπον καὶ δι' ὕψους σοβαρωτάτου:

— Ἐν ἔχῃ οὕτως, ἤρχισε δι' ἀδυνά-
του φωνῆς, ἐὰν ὀφείλω...

— Νὰ ὑπανδρευθῇτε, προσέθηκα ἐγώ
βοηθῶν αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς στενοχωρίας
τῆς.

— Αἱ λοιπόν! τότε... νὰ μὴ με χω-
ρίσουν ἀπὸ τὴν Μαριάνναν! ἐκραύγασε δι'
αἰφνιδίως ὀρμῆς ἐνεργητικότητος. Σὰς ἰ-
κετεύω, κύριε Γίλμωρ, καταστήσατε νο-
μίμως ἰσχυρὰν τὴν διατάξιν, ὥς τὴν ὀνο-
μάζετε, ταύτην, ὅτι ἡ Μαριάννα πρέπει νὰ
ζῇ μαζί μου!

Ἐν ἄλλῃ περιστάσει θὰ ἐμειδίω ἴσως
ἐνώπιον τῆς ὅλως γυναικείας τῆς ἐρ-
μηνείας καὶ τῆς ἐρωτήσεώς μου καὶ τῶν
μακρῶν ἐξηγήσεων, τῶν προσηγηθειῶν αὐ-
τῆς. Ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία τῆς καὶ ὁ τό-
νος, μεθ' οὗ εἶχεν ὁμιλήσει, μὲ κατέστη-
σαν ἀναγκάτως πλέον ἢ σοδάρων — ἀλη-
θῶς μ' ἐλύπησαν. Δι' ὀλιγίστων λέξεων
προέδιδε τοσαύτην ἀπηλπισμένην προσή-
λωσιν εἰς τὸ παρελθόν, ὥστε οὐδὲν ἡδύ-
νατό τις νὰ προσδοκᾷ καλὸν διὰ τὸ μέλ-
λον.

— Ὁ κανονισμὸς τῆς συμβιώσεως τῆς
Μαριάννης Χάλκομβ μεθ' ὑμῶν, τῇ εἶπον,
δύνανται νὰ γείνη ἀκόπως ἐπὶ τῇ βάσει
ἰδιαιτέρως τινὸς διατάξεως... Δὲν ἤξεύ-
ρω ἂν ἐνοήσατε καλῶς τὴν ἐρώτησίν μου·
αὕτη ἐσχετιζέτο πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς
ὑμετέρας ἰδιοκτησίας, πρὸς τὴν τοιαύτην
ἡ τοιαύτην διάθεσιν τῶν κεφαλαίων σας.
Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι μετὰ τὴν ἐνηλικιῶσίν
σας θέλετε νὰ κάμετε διαθήκην ποῖος,
κατὰ τὴν γνώμην σας, πρέπει νὰ εἶνε ὁ
κληρονόμος τῶν ὑπαρχόντων σας;

— Ἡ Μαριάννα ὑπῆρξε δι' ἐμέ ἐνκα-
λὰ καὶ ἀδελφὴ καὶ μητὴρ, ἀπεκρίθη ἡ
ἀγαθὴ καὶ προσφιλες κόρη, ἥς οἱ ὠρεῖαι
γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐνῶ ὠμίλει
οὕτω. Ἐμπορῶ νὰ φῶ ὅτι ἔχω εἰς τὴν
Μαριάνναν, κύριε Γίλμωρ;

— Βεβαίως, καλή μου κόρη, τῇ εἶπον. Ἄλλ' ἐνθυμητέ ὅτι πρόκειται περὶ ἀπειρων ποσῶν. Θὰ ἐπεθυμητέ νὰ περιέλθωσι τὰ πάντα εἰς χεῖρας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ;

Ἐδίστασεν, ἐρυθρίωσα καὶ ὠχρίωσα ἐξ ὑπαμοιβῆς, καὶ ἡ χεὶρ τῆς ἐπικνήρατο λαθραίως πρὸς τὸ μέρος, ἐφ' οὗ ἔκειτο τὸ μικρὸν λεύκωμα.

— Ὅχι ἀπολύτως ὅλα, εἶπεν. Ὑπάρχει τις, ἐκτὸς τῆς Μαριάννας...

Καὶ ἐσταμάτησε τὸ ἐρύθημά της ἐπειτάθη καὶ οἱ δάκτυλοι τῆς χειρὸς, ἣν ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ λευκώματος ἤρχισαν πλῆθτοντες ἡσυχῶς ῥυθμὸν τινα ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ ζωγραφήματος, ὕπερ ἀνέφερα. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἀγκυπτοῦ τινος ἤχου τοὺς ἐθετεν οὕτω μηχανικῶς εἰς κίνησιν.

— Ἀναμφιβόλως ἐννοεῖτε ἄλλο τι μέρος τῆς οἰκογενείας; παρετήρησα, βλέπων ὅτι ἠπόρει πῶς νὰ παρκαμψῇ τὴν δυσχέρειαν.

Τὸ ἐρύθημα τῶν παρειῶν της ἐξηπλώθη καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ της καὶ οἱ τρέμοντες δάκτυλοί της συνεσταλθῶσαν αἰφνιδίως περὶ τῆς ἄκρας τοῦ βιβλίου.

— Ὑπάρχει ἀκόμη τις, εἶπε μὴ προσέχουσα εἰς τοὺς τελευταίους λόγους μου, ἂν καὶ προφανῶς τοὺς εἶχεν ἀκούσει ὁ ὑπάρχει ἀκόμη τις, εἰς ὃν μίαν ἀνάμνησιν θὰ ἦτο εὐχάριστος... ἐάν... ἐάν ἡ δύναμιν νὰ τοῦ ἀφήσω... Καὶ δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε καλλίτερον ἂν ἀπέθνησκα πρώτη;

Καὶ ἐκ νέου ἐσταμάτησεν. Ἡ ἐρυθρότης, ἡ καταλαβοῦσα αἰφνιδίως τὰς παρειάς της, τὰς ἐγκατέλειπεν ἐπίσης αἰφνιδίως. Ἡ ἐπὶ τοῦ λευκώματος στηριζομένη χεὶρ τῆς ἔκπυσε νὰ τὸ συστρέφῃ, κατελήφθη ὑπ' ἐλαφροῦ τρόμου καὶ τὸ ἀπώθησεν ἔπειτα μακρὰν. Μετὰ περητήρησεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ εἶτα, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἐπακουμβήσασα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ καθίσματος. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς στάσεώς της, τὸ μανδύλιον αὐτῆς ὥλισθησε παρὰ τοὺς πόδας της, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀποκρύψῃ τὸ πρόσωπόν της ἐχειρίσθη νὰ τὸ καλύψῃ ἐν πάσῃ ταχύτητι μεταξύ τῶν χειρῶν της.

Λυπηρόν! Λυπηρόν! Νὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι, ὡς μοῦ συνέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὸ ζωηρότερον καὶ εὐτυχέστερον παιδίον, ὅπερ ποτὲ κατηνάλισκεν ὀλόκληρον ἡμέραν εἰς μακρὰν ἐκρηξίν γέλωτος, καὶ νὰ τὴν βλέπω τώρα, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς καλλονῆς, καταβεβλημένην, συντετριμμένην ὡς ἦτο! Ἦτο λυπηρότατον.

Ἡ λύπη, ἣν μοὶ προῦξενε μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω ἐντελῶς καὶ τὰ διαρρέυσαντα ἔτη καὶ τὴν εἰς τὰς σχέσεις μὰς ἐπελθούσαν ἐξ αὐτῶν μεταβολὴν. Προσῆγγισα τὸ καθισμά μου πρὸς τὸ ἰδικόν της, ἀνήγειρα τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος πεσόν μανδύλιον, ἀπέσυρα ἐλαφρῶς τὰς χεῖρας, αἵτινες μοὶ ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπόν της, καὶ:—Μὴ

κλιθεῖς ἀγκυπτή μου μικρά, τῇ εἶπον, ἀπομάσσω διὰ τῆς χειρὸς μου τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς συσσεωρευμένα δάκρυα, ὡς νὰ ἦτο ἀκόμη ἡ μικρὰ Λαύρα Φαίρλη, νεωτέρη κατὰ δέκα μακρὰ, μακρὰ ἔτη.

Ἦτον ὁ καλλίτερος τρόπος, ὃν ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ πρὸς καθυσχύσιν της. Ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, καὶ διὰ μέσου τῶν δακρύων της ἐμεσίδασεν ἀορίστως.

— Πολὺ δυσχερεστοῦμαι, διότι ἐλησμόνησα τόσον τὴν θέσιν μου, ἔλεγε μετὰ παιδικῆς ἀφελείας συγκινητικωτάτης. Ἡ μὴν ἀδιάθετος... καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν τελευταῖον καιρὸν, εἶχα πάντοτε θλίψεις, νευρικὰς ταρραχάς... Μόνη κλαίω πολλάκις ἀνευ ἀφορμῆς... ἀλλ' εἰμαι καλλίτερον τώρα. Ἡμπορῶ νὰ σᾶς ἀπενετήσω λογικῶς, κύριε Γίλμωρ... ἡμπορῶ πράγματι.

— Ὅχι, ἀγαπητή μου, ὄχι, τῇ ἀπεκρίθη. ὅθ' θεωρήσωμεν τὸ ζήτημα αὐτὸ ὡς ἐξηγητημένον προσωρινῶς. Ὅ,τι μοὶ εἶπατε μὲ ἀρκεῖ ἐξουσιοδοτοῦν με ν' ἀναλάβω ὅσον δύναμαι καλλίτερον τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων σας ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ δυναμέσθαι νὰ κανονίσωμεν τὰ καθέκαστα... Ἀς ἀφήσωμεν τὰς ὑποθέσεις ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλου τινός.

Ἐπέτυχεν δὲ πράγματι ἀμέσως παρ' αὐτῆς νὰ κατέλθῃ εἰς ἄλλα ἀντικείμενα συνομιλίας καὶ ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν ἐφάνη ἀναζωογονηθεῖσα ὀλίγον. Τότε δὲ ἀγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἐπανέλθετε νὰ μὰς ἰδῆτε, μοὶ εἶπεν αὕτη ἐπιμόνως. Ἄν ἐπιστρέψετε, θὰ προσπαθήσω νὰ γείνω μᾶλλον ἄξια τῆς πρὸς ἐμὲ καλωσύνης σας καὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων μου ζήλου σας!

Οὕτω λοιπὸν προσεκκολλητὸ μετὰ μανίας εἰς τὸ παρελθόν—εἰς τὸ παρελθόν τοῦτο, οὐτινος ἐγὼ ἀντεπρόσωπευον ἐν μέρος, ὡς ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὸ ἄλλο! Καὶ ἐτρασσομένη βιασθῶς βλέπων τὴν νέαν ταύτην κόρην ῥίπτουσιν, εἰς τὰ πρῶτα ἔτη βήματα τῆς ζωῆς της, τὸ αὐτὸ μακρὸν πλήρες θλίψεως βλέμμα, ὅπερ ῥίπτω ἐγὼ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ σταδίου μου!

— Ἄν ἐπανέλθω, ἐλπίζω, τῇ εἶπον, νὰ σᾶς εὕρω καλλίτερον, — καλλίτερον καὶ μᾶλλον εὐτυχῇ... Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάττῃ, ἀγαπητή μου!

Μοὶ ἀπήντησε πεινυρῶς μοὶ τὴν παρελθόν της νὰ φιλήσω. Τὸ νὰ εἰνέ τις δικηγόρος δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε ὀλιγώτερον ἄνθρωπος; καὶ ἀνεχώρησα μὲ τὴν καρδίαν ἀλγούσαν. Καὶ ἐν τούτοις ἡ συνδιαλέξις μὰς δὲν εἶχε διαρκέσει πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, καθ' ἣν ἡ Λαύρα δὲν εἶχε προφέρει ἐνώπιόν μου καμμίαν λέξιν, ἥτις νὰ μὲ διαφωτίσῃ ἐπὶ τῆς θλίψεως καὶ τῆς μυστηριώδους ἀγωνίας τῆς προφανῶς βασανίζουσας αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ μέλλοντος γάμου της; ἀπορῶ ἐπομένως διακτι καὶ πῶς εἶχε κητορθώσει νὰ μὲ κάμῃ νὰ συμμερισθῶ τὰς ἐπιθυμίας της. Εἶχον εἰσέλθει παρ' αὐτῇ πεπεισμένος ὅτι ὁ σὺρ-Πέρσιβελ Κλαυδ ἐνόμιζε καλῶς καὶ δικαίως

ὅτι ἡ γινόμενη αὐτῇ ὑποδοχὴ ἦτο ὀλίγον ψυχρά καὶ ἐξηρχόμην ἐλπίζων κατ' ἐμαυτὸν ὅτι αὕτη θὰ ἐπωφελεῖτο τῶν περὶ τῆς ἐλευθερίας της λόγων του καὶ θὰ τῷ ἐξήτει ἐπὶ τέλους ταύτην. Εἰς τόσον ἀντιπατικὰς καὶ ἀλόγους ἐμπνεύσεις οὐδέποτε ἐπιτρέπει ἐκὼς νὰ παρασυρῇ ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας μου καὶ τῆς πείρας μου. Διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἢ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ὅπως ἔχει.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐπληρώζετο. Παρήγγειλα εἰς τὸν κύριον Φαίρλη ὅτι ἂν ἤθελε, θὰ ἐπήγαίνα νὰ λάβω τὰς διαταγὰς του, ἀλλ' ὅτι ἤμην ὀλίγον βιαστικός. Εἰς ἀπάντησιν ἔλαβον γραμμὰς τινὰς, κεχαρχμέναις διὰ μολυβδοκοινδύλου ἐπὶ φύλλου χάρτου: «Κατευόδιον, ἀγαπητὲ Γίλμωρ! Δὲν ἡμπορῶ νὰ ὑποφέρω κακὴν πρᾶγμα γινόμενον ἐν σπουδῇ τὸ τοιοῦτο πάντοτε ἔχει ἀπεριόριστον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν δυστυχῶν μου νεύρων. Φυλαχθῆτε καλὰ εἰς τὸ ταξιδί σας καὶ χαίρετε!»

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἶδον ἐπὶ ἐν λεπτὸν τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ μόνην.

— Εἶπατε ὅτι ἠθέλατε εἰς τὴν Λαύραν; μὲ ἠρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθην. Εἶνε πολὺ ἀδύνατος καὶ πολὺ νευρική. Εἶνε πολὺ εὐχάριστος ὅτι σᾶς ἔχει πλησίον της διὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ.

Οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἐμελέτων μετὰ προσοχῆς τὴν μορφήν μου.

— Αἱ ἰδέαι σας περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν Λαύραν φαίνεται νὰ ἠλλαξάν ὀλίγον ἀπὸ χθές; μοὶ εἶπεν. Εἶσατε μᾶλλον διαπεθειμένος ἢ πρὶν νὰ τῇ κάμετε παρκαχώρησις τινὰς...

Νοήμων ἄνθρωπος ποτὲ δὲν περιπλέκεται ἀπροπαράσκευος ἐν λογομαχίᾳ πρὸς γυναῖκα. Διὰ τοῦτο περιωρίσθην νὰ τῇ ἀπαντήσω:

— Κρατεῖτέ με ἐνήμερον εἰς ὅ,τι συμβῇ... Δὲν θὰ κάμω τίποτε χωρὶς νὰ ἔχω εἰδήσεις σας...

Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ παρατηρῇ ἀτενῶς.

— Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐτελείωναν ὅλα αὐτά, νὰ ἐτελείωναν καὶ, κύριε Γίλμωρ... Καὶ θὰ τὸ ἠθέλατε ἴσως καὶ σεῖς, ὅπως ἐγώ...

Μετὰ τὰς λέξεις δὲ ταύτας μὲ ἀφῆκεν. Ὁ σὺρ Πέρσιβελ ἐπέμεινε λίαν εὐγενῶς νὰ μὲ συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ ὀχήματος.

— Ἐάν ἔλθητε ποτὲ πρὸς τὰ μέρη μου, μοὶ εἶπε, μὴ λησμονήτε, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι ἐπιθυμῶ εἰλικρινῶς νὰ καταστήσω στενοτέρην τὴν μεταξύ ἡμῶν γνωριμίαν. Ὁ πιστὸς καὶ βέβαιος φίλος τῆς οἰκογενείας ταύτης θὰ εἶνε πάντοτε ὁ εὐπρόσδεκτος ξένος εἰς πᾶσαν ἀνήκουσάν μοι οἰκίαν...

Ἀληθῶς ἦτο ἀκαταμάχητος ἄνθρωπος, φιλόφρων, προσεκτικώτατος, ἀπηλλαγμένος πάσης ἀλαζονικῆς προλήψεως, εὐπατρίδης τέλειος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐνῷ ἡ ἀμαξία μου ἐκυλίστο πρὸς τὸν σταθμόν, διελογιζόμενη ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔκαμνα τὸ πᾶν ἐν τῇ κόσμῳ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, — τὸ πᾶν — . . . ἐκτός τῆς συντάξεως τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου.

Μία ἐβδομάς παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς Λονδίνον, χωρὶς νὰ λάβω καμμίαν ἀνακοίνωσιν καὶ μέρος τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Τὴν ὑγδὴν ὅμως ἡμέραν μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου κατατεθειμένων ἄλλων ἐπιστολῶν εὗρον καὶ μίαν διὰ χειρὸς τῆς γεγραμμένην. Μοὶ ἀνῆγγελλε δὲ ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ εἶχον γείνει ὀριστικῶς δεκταί, τοῦ γάμου ὀρισθέντος πρὸς τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, ὡς οὗτος ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμει.

Τὸ μυστήριον θὰ ἐτελεῖτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ Δεκεμβρίου. Ἡ εἰκοστή πρώτη δ' ἐπέτειος τῆς δεσποινίδος Φαίρλη συνέπιπτε περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου. Ὡφειλε λοιπόν, συμφώνως πρὸς τὸν συνδυασμὸν τοῦτον, νὰ καταστῇ σύζυγος τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, τρεῖς περίπου μῆνας πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της.

Ταῦτα πάντα δὲν ἔπρεπεν οὔτε νὰ με λυπήσουν καὶ ἐν τούτοις δὲν κατάρθωσα νὰ ποῦν οὔτε τὴν θλίψιν οὔτε τὴν ἐκπληξιν.

Πρὸς τὰ αἰσθητά δὲ ταῦτα ἐμὴν γένετο καὶ δυσἀρέσκειά τις αἰτίαν ἔχουσα τὸν λακωνισμὸν τῆς ἐπιστολῆς τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἥτις, πραγματικῶς, δὲν μὲ ἐξήγει τίποτε. Ἡ ἀξίερατος ἀνταποκρίτρια μου ἀφίερν ἐξ γραμμῶν εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ σχεδίου τοῦ γάμου διὰ τριῶν ἄλλων μ' ἐπληροφόρει ὅτι ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἶχε καταλίπει τὸ Κώμπερλανδ ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ ἐν Χαμσάρ μέγαρον τοῦ δύο δὲ φράσεις ἐν ἐπιλόγῃ μοὶ καθίστων γνωστὸν κατὰ πρῶτον ὅτι ἡ πτωχὴ Λαύρα εἶχε μεγάλην ἀνάγκην ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος καὶ διασκέδασεως, καὶ δεύτερον ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τῇ παρᾶσχῃ τὰ δύο ταῦτα μέσα τῆς ἀναρρώσεως, συμπαραλαμβάνουσα αὐτὴν εἰς μικρὰν ἐκδρομὴν πρὸς ἐπίσκεψιν παλαιῶν τῶν τινῶν φίλων διαμνόντων ἐν Ὑορκσάρ. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐπερατοῦτο τοιοῦτοτρόπως, ἄνευ τῆς παρμικρῆς σημειώσεως περὶ τῶν περιστάσεων, ἅτινα ἠνάγκασαν τὴν δεσποινίδα Φαίρλη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κυρίου Πέρσιβαλ Κλάυδ ἐν τὴν ὅσῃ βραχεῖ χρονικῇ διαστάσει, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὴν εἶδον τελευταῖον. Ἡ αἰτία τῆς αἰφνιδίως ταύτης λύσεως μοὶ διελευκάνθη ἐντελῶς ἐν μεταγενεστέρῃ ἐποχῇ· ἀλλὰ δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ τὴν συνδέσω πρὸς τὴν διήγησίν μου ἀτελῶς καὶ ἐπὶ τῇ βραχυτάτῃ ἀπλῶν διαδόσεων. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εὗρέθη προσωπικῶς ἀναμειγμένη εἰς τὰ περιστατικά ταῦτα, καὶ ὅταν ἡ ἀφήγησίς της διαδεχθῇ τὴν ἰδικήν μου, θὰ τὰ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς ὡς συνέβησαν.

Συνεπῶς ἡ μόνη ἀπομένουσα μοὶ πρὸς

ἐκπλήρωσιν ὑποχρέωσις — προτοῦ καταθέσω τὸν κάλαμον καὶ καταλίπω εἰς ἄλλους τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς διηγήσεως — εἶνε νὰ προσθέσω τὸ μόνον σχέσιον ἔχον πρὸς τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη γεγονός, εἰς ὃ προσέτι ἔλαβον ἄξιον λόγου μέρος, δηλαδὴ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ καταστῇ ἐυνόητον ὅ,τι πρέπει νὰ εἶπω περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου, χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας τινὰς σχετικὰς πρὸς τὰ χρηματικὰ συμφέροντα τῆς μελλονύμφου. Θὰ προσπαθῇσω ὅμως νὰ συντομεύσω καὶ ἀπλοποιήσω τὰς διασκήσεις μου· θὰ ἀποφύγω δὲ ὅσῳ τὸ δυνατόν ἰδίως τοὺς σκοτεινοὺς τεχνικοὺς ὅρους, εἰς οὓς συνήθως ἀρέσκονται οἱ νομομαθεῖς. Τὸ ἀντικείμενον εἶνε μεγίστης σημασίας. Προειδοποιῶ τοὺς ἀναγνώστὰς τῶν γραμμῶν τούτων, ὅτι ἡ κληρονομία τῆς δεσποινίδος Φαίρλη διαδραματίζει σπουδαῖον μέρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς· ἂν δ' ὁ ἐπιθυμῶν τὴν κατανοήσιν τῶν κατ' ἀκολουθίαν μελλουσῶν νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των διηγήσεων, πρέπει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νὰ προτοικιωθῶσι τὴν πείραν τοῦ κυρίου Γίλμωρ.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἦτο ἡ φυσικὴ κληρονόμος δύο εἰδῶν περιουσίας· ἀφ' ἐνὸς τῆς πιθανῆς κληρονομίας ἀκινήτων τινῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ της· καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν της τῆς βεβαίως τῶν κινητῶν κτημάτων ἢ τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων, τῶν ἀπὸ τοῦ πατρὸς της προερχομένων.

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῶν ἀκινήτων.

Μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου τῆς δεσποινίδος Φαίρλη — ὃν ἐπὶ τὸ σαφέστερον θάποκαλῶμεν Φαίρλη πρεσβύτερον — τὰ δικαιώματα τῆς διαδοχικῆς ὑποκαταστάσεως ἐπὶ τῶν κτήσεων τοῦ Λίμμεριτζ καθωρίσθησαν ὡς ἐξῆς :

Φαίρλη ὁ πρεσβύτερος ἀποθνήσκων κατέλειπε τρεῖς υἱούς : τὸν Φίλιππον, τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν Ἀρθούρον. Ὡς μεγαλύτερος υἱὸς ὁ Φίλιππος διεδέχθη αὐτὸν ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ. Ἐὰν οὗτος ἀπέθνησκεν ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου, ἡ ἰδιοκτησία ἔπρεπε νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν δεύτερον υἱὸν Φρειδερίκον· καὶ ἂν ἐπίσης καὶ οὗτος ἐτελεύτα ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιπτώσεις ἡ ἰδιοκτησία περιήρχετο εἰς τὸν τρίτον υἱὸν Ἀρθούρον.

Τὰ γεγονότα συνέβησαν οὕτω διαδοχικῶς : Ὁ κύριος Φίλιππος Φαίρλη ἀπέβισε καταλείπων μίαν μόνην κόρην, τὴν ἐν ταῖς διηγήσεσι ταύταις παρισταμένην ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Λαύρας καὶ ἡ ἐπὶ κληρὸς γῇ περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ δευτέρου Φαίρλη, ἀγάμου. Ὁ τρίτος ἀδελφὸς Ἀρθούρος εἶχε τελευταῖος πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φίλιππου ἀφῆνον ἕνα υἱὸν καὶ μίαν κόρην. Ὁ υἱὸς τοῦ δεκαοκταέτης, ἐπνίγη πλησίον τῆς Ὁξφόρδης· καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ κατέστησε τὴν Λαύραν ἐπιδόξον κληρονόμον τῶν πατρῶν κτημάτων. Κατὰ τὴν τακτικὴν δὲ καὶ φυσικὴν τῶν πραγμάτων σειράν, ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἦσαν ὅτι ἡ κληρονομία αὕτη θὰ περιήρχετο εἰς χεῖ-

ράς της μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ της Φρειδερίκου, ἂν οὗτος ἀπέθνησκεν ἄνευ ἄρρενος ἀπογόνων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργῶ.]

Α'

Ὁ γάμος τοῦ Σαίν-Λύκ.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκριεως τοῦ ἔτους 1578, μετὰ τὴν λαϊκὴν πανηγυρίαν καὶ ἐνῷ κατέπαυεν εἰς τὰς ὁδοὺς ὁ θόρυβος τῆς ταραχώδους ἡμέρας, ἤρχιζε λαμπρὰ ἑορτὴ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ μεγάρῳ, ὅπερ ἐσχάτως εἶχεν ἐγείρει, εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ σχεδὸν ἀπέναντι τοῦ Λούβρου, ἡ διάσημος οἰκογένεια τῶν Μονμορανσύ, ἥτις, συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἐν Γαλλίᾳ βασιλείας, συνημιλλᾶτο πρὸς τὰς πριγκιπικὰς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην ἑορτήν, ἥτις διεδέχετο τὴν δημοσίαν διασκέδασιν, ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος τοῦ Φραγκίσκου Δ' Ἐπινκι Δὲ Σαίν-Λύκ, — στενοῦ φίλου τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Γ' καὶ ἐκ τῶν οἰκιοτέρων εὐνοουμένων αὐτοῦ — μετὰ τῆς Ἰωάννης Δὲ Κοσσέ-Βρισσάκ, θυγατρὸς τοῦ ὁμωνύμου στρατάρχου τῆς Γαλλίας.

Τὸ συμπόσιον εἶχε παρατεθῇ εἰς τὸ Λούβρον, ὃ δὲ βασιλεὺς, ὅστις μετὰ δυσκολίας εἶχε συγκατατεθῇ εἰς τὸν γάμον τοῦτον, παρέστη μὲ τὸ ἥθος αὐστηρὸν καὶ ὅλως ἀκατάλληλον πρὸς τὴν περίστασιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἱματισμὸς τοῦ συνηρμόζετο πρὸς τὸ ἥθος αὐτοῦ, διότι ἔφερε τὸ βαθύ καστανόχρουν ἱμάτιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Κλονὲ ἐπαρουσίασεν ἡμῖν αὐτὸν κατὰ τοὺς γάμους τῆς Ζοαγιέζ, τὸ δὲ μέχρι μεγαλοπρεπειᾶς σοβαρὸν βασιλικόν, οὕτως εἶπεν, τοῦτο φᾶσμα, εἶχεν ἐμπούνησει παγετῶδη ἐντύπωσιν ἐπὶ πάντων τῶν πρεστώτων καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς νεαρᾶς νύμφης, τὴν ὁποίαν λίαν βλοσυρῶς προσέβλεπεν, ὥσπερ ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.

Οὐχ ἦττον, τὴν ἀπαίσίαν ταύτην στάσιν τοῦ βασιλέως, ἐν μέσῳ τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς ἑορτῆς, οὐδεὶς ἐθέσθαι παράδοξον, διότι αἴτιον αὐτῆς ἦτο ἐν τῶν αὐλικῶν ἐκείνων ἀποκρύφων, ἅτινα ἔκαστος παραπλέει μετὰ φρονήσεως, ὡς τὰς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑφάλους, κατὰ τῶν ὁποίων εἶνε τις βέβαιος ὅτι θέλει συντριβῇ, προσεγγίζων αὐτάς.

Μόλις περατωθέντος τοῦ γεύματος, ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη ἀποτόμως, ἐπομένως ἅπαντες, οὐδὲ τῶν ποθούτων νὰ παραμεινωσιν ἐξακουμένων, ἠναγκάσθησαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ.

Τότε ὁ Σαίν-Λύκ, προσβλέψας εἰς τὴν σύζυγόν του, ὡς ἴν' ἀντλήσῃ θάρρος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ἐπλησίασε τὸν βασιλέα καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει μὲ τιμῇσαι νὰ δεχθῇ τὸν χορόν, τὸν ὁποῖον